

Приказка за градината (7) – за граматиката

Труден

Така-а-а...

Приказката продължава-а-а-а...

Имате две възможности да свършите каквото има да вършите преди последното „а”.

Ама първо да поправа грешката от предната серия, че то без поправка – все едно не е имало грешка.

Там където е написано:

„Спуканата купчинка няма нищо подобно с истинската купчинка.”

Да се чете:

„Спуканата купчинка няма нещо подобно с истинската купчинка.”

Естествено не може да няма „нищо подобно”, защото тогава ще са едно и също нещо.

Следователно правилно е да се каже, че „няма нещо подобно”.

Ако само нещо не е подобно, а останалите неща са подобни, то купчинките са различни, ама не много подобни.

И сега можем да продължим приказката.

Бог си построил Българската къща, и започнал да си мисли:

„То аз добре имам къща сега, ама само с къща не се живее в един дом. Трябва и работа (професия) да имам.”

И Бог решил да се професионализира в някаква работа.

Докато избирал полето на професионализиране, селяните си направили седянка и от дума на дума, се чуло издумване:

„Тоя новия съсед ще да е много начетен.”

(„Начетен” значи че някой чел, чел, чел, чел... и накрая се начел, но все още продължава да чете, за да поддържа начетеността си.

Същото като когато пиете, пиете, пиете, пиете... и накрая се напиете, но продължавате да пиете, защото ако спрете ще изтрезнете... искам да кажа пак ще ожаднеете и вече няма да сте напите.)

„Да бе-е-е...” – връщаме се към издумването от седянката.

„Ахъ... То съ видё по градината му, а и глей к’ва къща изникна от нейя.” – затвърдил оформящото се общо мнение друг селянин.

„Шо не зеем да го напраим даскал?” – много естествено поникнала следващата издумка.

„Ней лошу да опсъдим това, ако имаме още две баклици от това” – чукнал по празната бъклица селянина от който тръгнало издумването.

„Яно, ма-а-а... Ще праим още две опсъждания. Наточи от същото!” – и Яна станала известна като главната причина Бог да стане даскал.

Щото никак не е важно обсъждането, а е важно дали има една Яна, която може да подкрепи идеята („спонсор”, демек).

Точно по същото време (на дебатите) Бог стигнал до извода, че най-ще му подхожда да е професионален даскал.

На сутринта той осъмнал пред даскалото, което било в ниското на горната махала.

Там с хляб и сол го посрещнали местните родители („местни” не се коренува от „месо” а от „място” с „е” и „о” – „место”, ама това е едно изключение в правилното коренуване на Българите).

Час по граматика...

И така започнал първия учебен ден на Бог.

Първото, което той казал на учениците било:

„Забравете за членуването (на думичките)!!!“

„Защо!?“ – учудил се отличникът на килията, който се подготвял за езиковед.

„Ти си отличник и не знаеш, но поетите знаят, и не се водят от члена, ами от чувството за красота и ценности – отговорил му Бог, и посочил към поета на махалата – Я бе Стояне, я кажи едно хубаво стихотворение.“

Стоян още не се бил изправил, и над килията се понесла чудно красива поетична музика:

„Топла вечер е, звездите в синкав мрак се реят,

Вятър шепне във брезите, а те нежно пеят...”

„Стоп! – прекъснал го Бог. – Това е толкова хубаво, Стояне... – прочувствено издумал Бог – ама ние не сме на рецитал, ами в час по граматика. Дай ми пример с неправилно членуване в поезията... моля!“

Тука искам да покажа първата грешка на Бог в неговия първи учебен час.

Не е правилно да се каже „толкова хубаво“.

Все едно да кажете „различно хубаво“.

Колко е „толкова хубаво“?

Трябва да си опънете ръцете, за да покажете, нали.

Щото ако не си опънете ръцете, „толкова“ става много различно.

Всеки има различно опъване, което значи различно хубаво.

Представете си, че на Иванчо баща му каже: „толкова хубаво“, а Иванчо го попита: „колко“, а баща му му отговори: „толкова“ и си опъне ръцете, а Иванчо му каже: „щото моето опъване не е толкова хубаво“, а майка му каже: „като порастнеш по-голям от баща си, че имаш опъването на чичо си Петър“.

Виждате, че различното опъване е различно хубаво, и затова или трябва да покажете колко е хубаво (с опъване) или въобще да не го споменавате, защото всеки си мисли различни неща за хубавото.

Тази грешка на Бог, посяла грешно разбиране за „хубаво“, което е направило Пикасо много по-богат от Ван Гог. Но пък от друга страна, представете си, че Бог не беше сгрешил – нямаше да имаме Пикасо.

Значи всички грешки на Бог са правилни.

„...Настане вечер – месец изгрее,

звезди обсипят сводът небесен;

Гора зашуми, вятър повее, -

Балканът пее хайдушка песен!...”

Това е Стоянчо с неговия пример за неправилно членуване.

„Ти, Стояне, сигурен ли си, че чича ти Ицо е написал „сводът“, а не „свода“ – поглежда го божовито Бог.

„Да господин даскале. След време може и да го поправят, ама за сега е с пълен член – доволно се усмихва Стоянчо и допълва:

„Ах, мале – майко юнашка!

Прости ме и веч прощавай!

Аз вече пушка нарахих

и на глас тичам народен

срещу врагът си безверни.”

„Врагът” вече напълно убеждава и последния отличник, че членуването е ненужно и грозно (не поетично) и всички дечица дружно изръкоплясват.

Бог, щастлив, че е допринесъл за културното наследство на България, си взема калпака и напуска първия си (най-дълъг) учебен час.

Децата излитат като ято гургулици на двора и във весел глъч удавят и последний пълен член на граматиката.

Приказката продължава, мили дечица.

(Ако не сте отличници, вие сте убедени, че Бог е бил прав. Принтирайте си тази приказка и я дайте на даскалите си по граматика)

Картинка от [TheLifeOfJesus](#)